

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Ziwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew F.

✿ Sserbske njeđzelske łopjeno. ✿

Wudawa so kóždy kobotu w Smolerje; knihičičiščezetni w Budyschinje a placzi šchwórtlětnje 1,50 hr. s portom.

Dyrbimy šwěćić! Kujes to čže!

Kujes je nam dal šwoje jašne šwětko a praji: Wj ježe šwětko šwěta! Šwětko mamy jenož wot njeho a jenož tehdla, so bychmy na puez wmožerje kěđžbowali a druhim šwěćili. Wón njeha šwoje šwětko poddušycz. Wón čže, so by jašnje šwěćilo. Je to s wulkim zohnowanjom. Konu je so Jeho šwětko dostało, tomu je so wulkeje lubosče dostało. Šwětko njepostaji žadym rošomny čłowjek pod žudobjo, pod blido, pod lawtu! Šól je k tomu, so by woželiki jědže, je šłódu a stro-
wotne čžinila. Šwětko je k tomu, so by w čžemnosčach šwě-
ćilo, so bychmy w čžemnosčach nješłodowali, njepadli, nje-
hinyli. Ščtož je k požohnowanju date, to Kujes šwěćić njeha.
Šal šwěć wasche šwětko přiched ludžimi! Ludžo to wjedža, so
dyrbje něščo nadšerškeho měč, so macze šwětko ewangelija.
Ludžo na waš hladaja a na waš kěđžbujja. Jedni na waš kěđž-
bujja, so čžedža něščo pěkneho widžez, ščtož hami nimaja.
Žim so ščutki šwětko lubja a čžedža po nimi čžinicz. Wot-
čžakujja wot waš něščo krasneho, wščak macze wot Kujesa
šwětko! Druhi na waš hladaja, so bychmy waš wóšje kriti-
sowali. Tucz šwětko radži nimaja. Požudža waš, pytajo, ščto
móhli wam wutkowacz. Šwješli jich, hdyž waš widža hrě-
ščicz, hdyž jim nješwěćiče, ale ščutki čžemnosče ščkucze.
Šal šwěć wasche šwětko přiched ludžimi! praji tón Kujes, tón
miloščimny dariczel šwětko. Šwěćiče, so ludžo wasche ščutki
widža, so je wasche žiwjenje s wušwěćenjom, so lubujecze
šwětko, a so w šwětko ščodžiče; so wasche žiwjenje kritiki psche-
šwěćiči, so woš njesprawnje požudža. Kujes njeha, so bješče
je kwejim šwětkom do šwojeje komerki ščěšli, w kotrež so

modlicze. Přiched ludžimi dyrbi wasche šwětko šwěćič. Kujes-
sowi wučobnizy dyrbjachu wščitim narodam šwěćenje po-
dacž a je wučezič wščitko ščchowacz, ščtož bješče jim Kujes
pščitěšal. Wjemóžachu jenož w Jerusalemj wostacz mjes ja-
šinjenymu wozanju s domu Šraelskeho. Wježměny ja ščbje
ščchowacz, ščtož je nam Kujes ja mnohe dal, ščtož je milionam
je zohnowanjom. Wj bychmy winowacz byli na křwi druhich,
kiž nješku w čžemnosčach widželi a šku do bješdna ščadnyli.
Kujes je nam nadawš dowěrił, so bychmy jim šwěćili.

So bychmy waš wščitzy ludžo widželi, kiž šku wokoło waš
žimi! So bychmy widželi wasche žiwjenje, wasche ščutki! Wščak
je wam Kujes dowěrił jašne šwětko, kiž so wščudžom psche-
dobywa. Wježměš so s nim ščwalicz, jenož njeh so šwěćiči.
Žyle wose žiwjenje bórny kóždeho pschešwěćiči, so šku žimny
w šwětko. Šal. rucze, hač ert wotewrič, budžo ščnacž, šku-
li wose šłowa pščijate s šwětkom abo niž. Ščtož ma šwětko
wot Kujesa, a ščbi je wutrobnyje waži, tón je ščkrywacz njemóže
— a — njebudže. Šo je wola Kujesowa, so bychmy tež my
šwětkojo byli; ale wži, kiž šku wokoło naš žimi, nimaja wot naš
jenož dobre šłowa ščlyšez, ale tež naše dobre ščutki widžez:
Ščedy wěry a lubosče, plody Ducho.

Šasche žiwjenje dyrbi došwěćič, so je naše wěra žiwa,
so naše naboženstwo njese jenož ščame prošne mjeno, ale so
je móž. Šasche jednanje dyrbi wo tym šwěćič, so so k žiwenu
ščičezžičanštwu wušnajemy, kiž naš je šwojeje mozu wobkucze.
Ludžo dyrbja widžez, so so radži šwojemu Kujesej podawamy
a šwojemu kralej a radži Jeho ščłudujemy. Žyřew mjenuje
Kujes šłow šwěćič, ale Jeho šwětko dyrbi so na nim jašnje
šwěćič. Šwětko Jeho čže čžim rošnacž. Ššmy s tajkim

Stotym gwěznicom, na kotrymž, Šhrystufowje gwětlo jaŕnje gwěczi? Mamy w Jeho jaŕniny widzic Boha. Jeho wul-
toje a wěcnu luboŕe; Šyna Božeho w Jeho miłoŕe a kra-
noŕe, 'ale teŕ ŕebje w ŕwojej kwičomnoŕe a bēdže, a gwēt,
w kotrymž ŕny žiwi, ŕ pcha wulfeje kultury w ŕym leži. Wa-
žiny ŕej teho jaŕneho gwětla a chzemy, ŕ by naŕcha zyrfero
byla ŕe stotym gwěznicom, i kotrehož Šhrystufowje gwětlo gwē-
czi? Mamy ludži, kotrymž jara jaŕnje gwěczi, ale woni ŕai-
džejeja wočzi, abo wumyŕleja ŕebi pŕheŕlōcziŕika. Drusy ŕu
pōdla Šhrystufoweho ŕlowa radži wužiwalu gwětlo wēdomnoŕe
a ŕwojeho roŕoma. Někoti bychu rady jaŕne gwětlo poduŕyli,
ŕda ŕo jim pŕhejara wōtre; jaŕnje wobŕgwētluje Jeŕuŕa ŕameho
a poŕaŕuje nam Jeho jako ŕnjeja a naŕcheho Boha a to ŕo jim
njeŕpōdoba. My chzemy, ŕ by nam jaŕnje gwēczi, my ŕej je
njechamy ŕe ŕlōcziŕikom cžlowiŕkeho mudrowanja wobŕcziŕe a
hdy by teŕ gwēt tajke roŕumy njeŕowal — poŕračowanja. My
wouŕawamy i zyrferu Šhrystufowej, ŕo je Jeŕuŕ tōn ŕnjeŕ
naŕch Bōh.

Alle gwēt to dyrbi nad nami widzecz, ŕo ŕny Šhrystufowi!
Tak gwēc wuŕche gwětlo pŕhed ludžimi, ŕo widža wuŕche dobre
ŕutki. Naŕcha zyrfero ma ŕe stotym gwěznicom bycz, i kotre-
hož Šhrystufowje gwětlo gwēczi. Je teni tak? Widži naŕch
ŕnjeŕ, widža ludžo naŕche dobre ŕutki, ŕutki gwětla? ŕritika
naŕcheje zyrfero je ŕrudna. Wutŕfaja nam, ŕo je pola naŕ wi-
džecz mnoho gwētowŕtwa, njeŕwery, imneho ŕadžerzenja i Bo-
žemu ŕlowu, ŕa kotrež ŕu naŕchi priedowitzy mnoho cžerpjeli;
mamy pječa ludži, kiž ŕu žiwi w nječziŕoŕe, we wopliŕtwe,
w ŕhartowanju a w njeŕaŕiŕtwe; mamy pječa ludži, kiž po
ŕōcziŕiach ŕydaja ale do Božeho domu njeidu, Boži džen nje-
ŕwojeja; mamy pječa mlōdych ludži, kiž ŕo w gwētym ži-
wjenju doŕpōŕnje druhowērzam runaju. Njeje to ŕritika wērna?
A naŕch ŕnjeŕ chze: Tak gwēc to wuŕche gwětlo pŕhed ludžimi,
ŕo widža wuŕche ŕutki — dobre; a widžachu — mnoho ŕutki
cžny, cžela a gwēta. **Wēda cžlowjelej, pŕheŕ kotrehož pŕchindže
pohōrŕhenje!** Naŕch ŕnjeŕ chze mēcz zyrfero rjany, bjes blaŕow
a brudow, kiž by gwētej byla i poŕohnowanjom. Wēda cžlo-
wjelej, kiž stoty gwēcniŕ ŕanjerjedzi a womaja, na kotrež je
naŕch ŕnjeŕ ŕwoje gwětlo ŕajil. W Jeho gwētlo mamy ŕami
gwětlo mēcz, a i jeho gwētlu druhiŕ wjeŕež. Jemu druhiŕ ŕdžer-
cež. Jeho wuŕkōi ŕmēr je, ŕo bychu cži, kiž widža naŕche dobre
ŕutki, naŕcheho Wōtza ŕlawili, kiž je w njebjeŕach. Wē je ŕo
doŕtala ŕumilnoŕe, dyrbi Wōtza njebjeŕkeho ŕlawiež we wutrob-
nej džaŕomnoŕe, ale mam i tomu teŕ druhiŕ wjeŕež, ŕo bychu
teŕ Wōtza ŕlawili. Naŕche ŕutki, naŕche wuŕgwēdženja, naŕche
žiwjenje ma druhiŕ pŕheŕgwēdžecz wa wubiernoŕe Šhryŕtu-
foweho gwětla, wo moŕy Jeho wērnoŕe, wo poŕohnowanju
žiwjenja i Boha, ŕo bychu teŕ woni Boha ŕpōŕnali, i njemu ŕo
wobroczili, ŕo bychu i Šhryŕtufowym gwētlo wobŕgwēczeni,
i Božim duchom poŕwječeni a w duchu a we wērnoŕe Boha
ŕhwēlicz mōhli.

W mēceje ŕaŕnychu nadobo wŕchitke elektriŕke gwēzy. Ecto
je ŕo ŕtalo? Wotmōkwa je loŕka: Prud je pŕchetorhujeny! Njeje
ŕjednoczeni i elektriŕkejeje zentralu. Tak ruče, hač budže ŕo roŕ-
torhujenje wotŕronicz, budža gwēzy ŕaŕo gwēczi. — Naŕch
ŕnjeŕ je žōrko wicheho gwētla a gwětlo gwēta. Ta zentrala
gwētla — je ŕlōcziŕikom ŕprawnoŕe. **Njedžiwajeje ŕo, ŕo cži nje-
gwēczi, kiž dawno nimaja ŕjednoczeniŕtwa ŕe žiwym ŕnjeŕom a
ŕwojim Bohom.** Wōžemy jara ŕdželani a wuŕzeni bycz, nje-
budžemy-li ŕjednoczeni i Šhryŕtufom, njebudžemy niŕdy gwē-
czi, a bychu-li ŕo teŕ naŕche lampieŕki ŕe ŕlotom a ŕlōbrom bŕ-
ŕale. „Zady nje mōže ŕe mni pŕchindže, ŕhiba, ŕo by jeho mōj
Wōtcež, kiž je nje pōŕlal, pŕchindže.“ Tak praji naŕch ŕnjeŕ

Jeŕuŕ. Pŕhejeny wam wŕchitke, lubi bratija a lube ŕotry, ŕo
by wuŕ Bōh i žōrku gwētla, jeniczemu a mōžnemu, pŕchindže,
ŕo bycheje wotŕtali po žlym žiwjenju wŕjednoczenju i Šhry-
ŕtom a druhiŕ gwēczi. „Štōž nima Šyna Božeho, nima
žiwjenje.“ — kaŕ by mōhl morow — gwēczi a bycz i poŕohno-
wanjem! Wotŕaŕeje w Nim, w Šhryŕtufu, ŕo by jeho gwētlo,
Jeho Duch wŕchitke wuŕche chzje, wuŕhjenje, rēczenje a cžinje-
nje pŕheŕŕupilo. Budžecze ŕe gwētlo!

* * *

Na wuŕkōej gwētloŕni jaŕgwēczechu kōždy wječor hobriŕe
gwētlo, ŕo bychu ŕōdže pŕhed ŕkōliŕnami warnowane byŕe. Naŕ
w moŕy pŕny ŕraŕniŕ, ŕo gwētlo wēje ŕchōrki gwētly pŕuh na
moŕo njeŕwupŕheŕeŕaŕe. Dnydom džēŕche horje a pŕny, ŕo
milioni ŕuadnyŕ muŕŕkōw doŕyla ŕwōŕka wōkno pŕchindže.
Kano widžecze, ŕo bēŕche ŕo w bliŕkoŕe ŕōdž roŕbira. — Po-
mjaŕujecze ŕej, ŕo mōža cžasto teŕ ŕuadne ŕmyŕki, male njeŕdž-
bliŕwoŕe a wŕchelaŕe naŕhoŕe gwētlo, kiž ŕe pŕchindže a kiž ma
druhiŕ gwēczi na pueju do njebjeŕkeho pŕchindže, ŕaŕcženo-
wacz a jaŕnež a potom njebudžecze jim i poŕohnowanjom, ale
cžasto i pohōrŕhenjom.

Š ŕaŕopija „Cžŕkomorawiŕka Jednota“ 1920, ŕtr. 104 ŕl.

Hody.

(Poŕračowanje.)

To ŕudželiz ŕarŕkeje ŕtoro ŕa ŕlo wjaŕchtej, a ju pŕhepro-
ŕheŕeŕaj, ŕo by pŕchindže a teŕ ras nana a mač i ŕchalzy hodow-
neho kōŕeja — barliŕkeho — ŕobupŕchindže. Šchalŕa dobreho
kōŕeja je ŕtibku tyŕanža abo i wōŕuŕŕkom tola niŕdže lēpje nje-
ŕlōdži, hač pod hodownym ŕchomikom, a nēdže ŕo teŕ lēpje nje-
bjeŕaduje, hač hdy ŕo na hodownym ŕchomiku gwēczi gwēczi.
Maŕka pŕchindže a ŕo roŕohnowa, domoj ŕhwatajo, doŕelž
bē hižo poŕdže.

* * *

Hody ŕu niŕo, rjane hody, teŕ pola ŕudželiz a ŕuŕōdžiz!
By drje rad wjedžel, kaŕte to bēchu a ŕchto ŕo tam podalo? Šlaj,
to dyrbiŕ najpŕjedy ŕam ŕboŕowne, hač ŕbōžue hody gwēczi
pod Wōdžēŕeŕowym ŕchomikom! Wotom budžecze ŕam nēŕchto
ŕačuwacz wot teho hodowneho wjeŕelena, kotrež pŕchindže
hodownym ŕchomiku domach bēŕche. Njebē to žane ŕuŕtanje a
wōlanje, oh nē! To wjeŕelene wuŕhadžecze i teho mēra, kotryž
ta wutroba ma, hdy ŕo wē i Bohom ŕnjeŕom a i lubymi wu-
jednana. A tutōn mēr njebē Božu nōz tam tōn jaŕdžel Beth-
lechmiŕki jenož pŕchindže, nē, tutōn mēr bē ŕo jim wobradžil
woprawdže: nanej, mačeri a ŕhneŕ a tak ŕobu teŕ Maŕzy! A to
wutroba, džaŕue wjeŕelene ŕjednoczeŕke jich wŕchēch a džēleŕke
ŕo ŕobu, ŕchtož ŕudželizom ŕaŕupi. Wōŕebje mēŕeŕchaj Maŕzynieŕ
ŕarŕkeje džel na tym. A tuto hodowne wjeŕelene nječiniŕke
wjele ŕlowow, a to niž jeno mjeŕ ŕarŕchimaŕ a ŕynom a mjeŕ
ŕarŕchimaŕ wōbeju domow, nē, teŕ mjeŕ Janom a Maŕku. Štōž
bē mēniŕ, ŕo to nēŕ hody hnydom ŕlub, bē ŕo wuŕzy myŕliŕ.
Šaj, ŕuano mjeŕ ŕobu ŕebi ničzo wupraŕiŕkōj njeŕŕaj a dopraŕi-
ŕoj, ŕhiba chzeŕch tu rēcz radoŕeŕepōlneju wōczkōw, kotrež ŕo
huŕto taŕ i ŕŕicha do ŕo ŕaŕladaŕŕkeje, ŕa nēŕchto tajke mēcz. A
ŕarŕkeje wōbeju domow ŕo teŕ ŕe ŕloweŕkom wŕcheho teho nje-
dōŕnyŕchaj, a tola ŕo ŕroŕymjeŕchaj. A tuto ŕroŕymjenjenje
namaka ŕwōŕkneho ŕnamjenje: w tym, ŕo niž jeno ŕuŕōdžiz ŕar-
ŕkeje ŕe ŕudželizom na hodowny kōŕeje pŕchindžeŕchaj, nē, teŕ
ŕudželiz ŕarŕkeje pobŕchindžeŕchaj pola ŕuŕōdžiz na hodownym kōŕeju,
a taj mlōdaj bēŕchaj wječor paŕ pola ŕudželiz paŕ pola ŕuŕō-
džiz. A taŕ ŕo niŕnychu te wječorŕy pŕheŕōŕy a Janowŕy cžech
teŕ. Džen 3. januara wōn jaŕo wotjedže do Barliŕa.

Erudoba dželenja drje bě pola wšchěch jako Jan starschiski dom wopishezi, pschewodžany wot stareho Studžele, tola tuta Erudoba njetjedžešche nicžo wo starosjezi. Tón wotkhadžazy kaž eži domach jawostawozu běchu žebi bjes wšcheho parjenja wěszi, so žo jedyn wo teho drugeho wjazh i tej starosjezu staracz njetriebachu, kotraž bě jich do hód wyschila. To hodowne wješelenje traješche dlěhe hač hodowny žwjedžen, dofelž bě to wěrne. Ani domach, — tež Mařka bě pschischa, — ani pschi wotjedže na dwórniščežu njebu i jentym žlowežkom spominjene na to, sčtož dale patoržizy wróčež. Wschitzu wjedžachu, so je to nimto na pschezo a duž žo polni nadžije sa pschichod dželichu.

Jan dyrbjesche hač do 1. haprleje hiščeže pola Barlinskeho mišchtra dželacz. potom pať jako do donišny pschincež a tu, žuadz w měsče, žuadz we wjetšchej wšy we wjetšchej wyschěni žo dale wudošpolnjecz, dorizž potom njeby žam na žwoju ruku sapočez, wěšo na wšy, kaž bēšchtej starschej se žyonom psches jene. Mařka — ras tež jeje starschej — bě wjazy ras pschi tajkich wuradžowanjach wo pschichodže pódla byla a bě i žylej wutrobu i Studželiz mačzerju sdychowala: „Sechze-li Bóh luby Snjes!“

A tak je Jan wotjel do Barlina. Studžela je žo domoj wrócizil a mačzeri, Mařzy a jeje starschimaj hiščeže ras wot Jana wjele dobreho prajil.

Hody w protezy žu dawno nimto, a tola žu hiščeže hody pola Studželiz a Mařki. Sčtomil je drje se istny won, a tola je wšchěm tšjom kaž hody; žu tu tola hušchěšcho wšchitzu tšjo hromadže tak na wječor abo tež njedželu popoldnju, tón džen pať žyle wěsče, hdyž je listynoschěr list i Barlina pschincež, pať Studželizom pať Mařzy. A to bě wob tydžen wěsče junirócž! A tež czeta bě ras pišala, so je žo nad Janowym liseže a darje k narodynam wulzy žwješelilo, a bě mjes druhim pschispontnila: „Wam drje je žo tam domach hody wošebite „Bože džěczo“ wobradžilo!“ Eži tšjo tu domach wjedžachu, tak wulke bě tute wošebite „Bože džěczo“ bylo a wješelachu žo i nowa na tym i wutrobnym džakowanjom, czakajo i dowěru na to, sčtož Bóh luby Snjes jim nětko w nowym lěče hiščeže k tomu wobradži. Stať rjenje běchu tola siwester, wšchitzu hromadže Boži dom wo pntawšchi, pschi sčtomitu, kotryž žo pschi žwětle Janowych bar-

linskich žwěčkow žybolesche, žwječžili a potom tež jako Nowe lěto. Dužy femšchi bě Mařka hižo pschiběžala a nanej. mačzeri a Janej Bože žohnowanje sa to nowe lěto pschila. —

(Pschich. dale.)

Pschezo nowe hody.

Nasch mižionar Guth, kiž bu jaty a žhory i druhimi němšćimi žhorymi wot Žendžežanow i Afriki po lódži wotwjeseny, wot czornych wojakow i kolonijow tole powjeda:

„Po wulfini napinanju žo k měrej lehnymy a njedžiwajo horzoty, bolosčow a twjerdeho lěhwa na lódžnym dnje sčoncžne wušknych. Duž bě mi njejabzy, kaž bych hodowne spěw- nje sa- žlyšchal. Ja mēnjach žyle jaknje srosunicž: „Čžicha nóz, žwjata nóz“. To njebě wuprajicz, kaste spodžiwone czucže psches nje- pschewdže; mi bě, kaž byl psches morjo do lubeje donišny psche- nješeny a widžal wupyschenu Božodžěsčowu sčtom a žlyšchal nasch: stare lube hodowne spěwy. Nicžo wjazy wo bolosčowach, horzocže a twjerdym dnje na lódži nječžujach. Hiščeže pol spizy ležach, duž i nowa žylnje spěwanje sapočza. Nětko žo sebrach, to njeběšche žadyn žon, to bě wopradowže: tu žedžachu eži czorni žu- roafricansky, tu žedžachu naschi nje-pscheczeljo a spěwachu němšće hodowne spěwy. Nascha straža bēšche tšělbu i natyžijentym bajonetom na lěžěnu složila a žobu spěwasche, a němšzy wójuszzy jeczi žobu janschowachu a wonkach žolny sčumjachu kaž psche- wod byrglow. To wšchitko spodžiwaje pschesjene won do indi- škeho ozeana klincžesche a kaž sdychnjenja k njebjeskemu Wótzež horje stypasche: Wěr na semil!

Tak jedyn hodowny spěw po druhim spěwachym, my žabych- my, so žmy jeczi, a nam bēšche, kaž bychmy wšchitzu něšchto wot teho mēra žaczuwali, kiž je Žesuf nam pschincež. Pschetož my w naschich stražowarjach niž wjazy žwojich nje-pscheczelow wi- džachmy, ale naschich bratrow, wono bēšche, kaž by njewidomny žwjaš, kiž wšchitkich człowjekow sčednocžuje, naž wjašal.

Žo spěwanju hnydom žo praschachmy, žwotkal tola nasche spěwy žuajaja. Duž žaklyšchachmy, so žu eži czorni w němšćich mižionšćich sčulach rosčwiczowani a tam tele spěwy natyžijentym. Tak wožrjedž wójny a njeowczakane něšchto wo žohnowanju sčonichmy, kiž němšće mižionšćowo podawa, a jentym žo sa kražne

Wótčež nasch, kiž by w njebjesach . . . .

(Postraczowanje.)

Duby czitarjo! tón muž, kiž tole pische, je we žwojim žiwjenju sčonil, tak khlěb khdoby žlodži, — ja žo nje- haňbuju tole wuprajicz, ja žym sčonil, sčto to rěka, we sčhuli kščiža pobycz psches žhorosč žwojich lubnych domja- zych, džěczi, mandželškeje, — sčto to rěka, hdyž psches jich žmjereč tón Snjes žwoju prawizu na ramjo položi, — ja žym sčonil, sčto to rěka, žhory, žubjenu, žlabny, wo- puschčženy na žwoje stare lěta wostacz a to hiščeže w tu- tym žaložnym, hrosbnym czaknu — ale wěr mi, nicžo druge njeje mje wot sadwelowanja sčžeržalo hač to, so žym pschezo jako kručže, žwěru i žylej wutrobu žo na to spuschczal: Božo Wótčež! tole wšcho je jenicžy po twojej woli mje potřechilo, hač žym ja sažlužil, abo niž, a tak čžu žo tež i tym trošchtowacz, so po twojej wótzowškej woli mi, twojemu džěsčju, wšcho, wšcho k lěpšchemu žlužicž dyrbi, pomhaj mi k temu, so twój wostanu, twój hač do kónza, so by mēl na mui jene wot tych džěczi, kiž je twój žym Žesuf wumohl, warbowal a dobył, so bych jemu po- dobny byl, wošebje w tym, so sa tym steju, wo to žo modlo: twoja wola žo stań! We tutych přemich tšjoch proš- wach žwiateho wótčenascha možemy jara loško spóšnacž,

so, hdyž žo we duchu a prawdže modlimy, we stopach Žesufa, nascheho Sbožnika, khdžimy, sa nim žlědžimy, haj žo i nim modlimy. Wón naž jow wjedže pschezo wysch- sche a wyschšche hač je naž w tutej tšeczej proštwje psche- wjedl k wutrobje nascheho njebjeskeho Wótza, so žlyšchimy a czujemy, tak žo wona we lubosčzi hori, tak wona we žwojej wótzowškej woli we wšchěm jeno sa nasche czapne a wěczne sbože žo stara. Tak daloko naž tón Snjes wjesč čže, abo tak blisko naž wón k naschemu njebjeskemu Wótzež pschewjedže, so žo žyle jeho žwiatej woli podamy, naschu wolu jeho woli podčžijemmy, haj, nicžo druge nochzemmy, khiba to, sčtož tón Snjes čže, kotremuž žo možemy jako jeho džěczi dowěricž a žo wješele a wěsče na jeho spuschczecz, tež sčtož žastaranje nascheho sem- škeho žiwjenja nastupa a tak žmemy sčroschtnje a dowěrje- nja polnje spěwacz, prošycz a žo modlicž:

Wótčež nasch, — — nasch wšchědny khlěb daj nam džensa.

My nješćmy jenož dny a dny hoščež teho Snjesa; my žmy džěczi, kiž sa blidom žwojeho njebjeskeho Wótza wšchědnuje žydaža; kiž wšchědnuje wo sežiwjenje žwojeho czěla, sa jeho žastaranje prošycz a žo modlicž dyrbja; kiž žu jenož wot teho žiwi, sčtož Boža wótzowška ruka jim sčiczi we lubosčzi a žmilenu. Hdyž naž nasch luby Sbožnik

hodzinu posbėhjenja a natwarjenja w tamnym wustim lódznym rumje d'zafowachmy, kotrehož bėchmy sa c'z'ak žalóhneje wójnuy tak dolgo dyrbjeli parowac'z.

L'ekarjo we wulfej wójnuy.

We wulfej wójnuy bėchu jich 24 000 l'ekarjow w Němiskej w šlužbje wójska, a to 2 t'ecziny w polu, jena t'eczina w domišnje. Jako šo wulka wójna ke kónzej bližesche, bė jich jenož hiščeže 18 325 l'ekarjow sa wójsko; tak bėšchtej knijerc'z a khoros'ez mjes l'ekarjemi jashad'zalej; bėchu w hiščeže 11 585 w polu a 6 740 w domišnje. 562 l'ekarjow padže w polu, 763 semrė na khoros'ez, 2194 bu franjencych, 467 šhubjencych (verm'ist). Š nemiskeho wójska pobu jich 19 461 246 wošobow pola l'ekarjow. Š t'utych bu sa šlužbu k'hanacych w 1. l'ecze wójnuy 88,7 wot šta, w druhim 91,3 wot šta, w t'eczim 91,8 wot šta a w pošlednim l'ecze 92,8 wot šta. Dželaw'ic'z l'ekarjow jamoh, šo tuberkulosa we wójsku bóle a bóle wotebjerasche. Lic'zba na pluz'z k'horoych špadny wot 7066 přen'jeho l'eta na 6865 drugeho, 5526 t'eczeho a na 3929 pošlednjeho l'eta.

Zyrkej a štat.

Š wustim ropozom je sakski šejm šwoje dželo na šwjedzenju šjewjen'z jašo j'apoc'zal. Šak mohlo to tež h'inaf byc'z! Š tymaj namjetomaj dla pjenjes, kotrež ma šebi zyrkej po šafonim a prawu šadac'z, je wyšchnos'ez je šlowami wotmolw'ila, kotrež šu wscho druhe, hac'z p'šhec'zalne. Tola njetriebamy drje nadžije šp'itšec'zic'z, šo wubjerš, kotryž šo š tuteš wėžu ma dale šab'erae'z, h'inajšcheho p'ueža namaka. Šewaf tola pomha, š nowa šajng'lawac'z šamanje šafonjškeho prawa a tehor'inja wohanicz myšl šozialisma, kotraž je tola n'etile b'eklo, tež našcheje šozialistškeje wyšchnos'ez. Škóždemu rime prawo, škóždemu to šwoje, to je tola myšl šozialisma — jenož h'dyž šo wo zyrkej a jeje šafšojnikow jedna, je to po wsch'emu šadac'z h'inaf! —

W kraju je šo tón šwjedzen' šjewjen'ja, njech tež b'jes šafonškeho šch'ita drje wschudžom šwjec'zil, šekšoz w'emy, a zyrkwinszy a šchešezam'izy šmyšleni wošadni šu šo bohac'ze na Wožich šlužbach wobdž'elili a tež na hodowinym wobradž'enu ša šnješowe mišionštwo mjes pohanami. Šak mohlo to tež h'inaf byc'z!

Š blifsa a š dalofa.

Š Rošac'iz. W šandžonym š Božej pomozu dokonjanym l'ecze 1920 bu tu 12 ewang'elškich džec'zi wuššec'zenych, šeto přiedy 9, a šonfirmir'owanych 6 (9). W'etowanjow b'ė 3 (8). Šemr'elo je jich 6 wošobow (5), mjes rimi njeb' žane džec'zo. Š Božemu šlidu pobychu 638 (568) wošobow, 30 š nich domach, a to 261 mužškich a 377 žonškich; je jich to wo 70 wjazy hac'z šeto přiedy. Wšchi powšch'itšownych přjodšp'iz'anych šolleštach bu nawdate 902 hr., pšch' dalšchich 238,80 hr., wscho hromadže 1140,80 hr. (890,95 hr.). Mimo teho je šo nawdalo ša mišionštwo mjes pohanami 655,00 hr. (390 hr.); ša Gustav-Adolšf'owe towarštwo 70 hr., ša šmutsšne mišionštwo 10 hr., ša pomozu škutki šapjenka Nachbar 11 hr. Šehor'inja je našcha wošada šet'z' pomniš ša šwojich pošdujencych pošw'jec'zila, ša kotryž nimale 10 000 hr. dobrowólaje nahromadži a šaplac'zi. To šandžene šeto 1920 b'ė to přen'je, šo še wjazy Walowu, Rošac'iz'janški dž'el, do našcheje wošady njelic'zachu; š tym je šo lic'zba dušchow wo n'ebdže dž'ek'atš pomizila. — Nowol'eto je našcha wošada š Božej pomozu nastupila a šo na šwjedzenju šjewjen'ja š nowa jako mišionška wošada, wujnala, na woštarju šet'z' šnješ'owa woprjuo 1156,65 hr. ša jeho mišionštwo.

„Mišionški Wošol“ štorzi w šwojim pošlednim žišk'e, we decemberškim, šo je lic'zba šitarjow wotebjerata. Š tola pšch'itšadža wón n'etlo hižo 70 l'et do šerbškich domow. Šsnadna pšac'z'ina — žyle š h'rwiny! — njemóže šla na tym wina b'ec'z. Šak tunjo šedna šchto druhe wjazy doštawasch! Džiwntje tež, šo šant' we wošadach, kotrež šu woprjuwe ša mišionštwo, njeye šetlo šitarjow, šaž wobl to wežafowac'z. Duž tola! Wošzenty šo šdalowac'z wot mišionštwo a jeho šerbškeho Wošola! Šhzemny wješeli b'yz, šo šeneho šerbškeho hiščeže manny. Šhzemny jeho do c'zim wjazy domow witac'z, h'dyž n'ekš' šašo nowy šetnik nastup' a b'oršy je šwojim přenim c'z'izšom noweho l'eta š nam pšch'indže. Šež š tym šp'echujemy šobu dž'elo šnješ'oweho mišionštwo! Šaji, pošh'lnuj'a, šbudžuje tola Mišionški Wošol myšl mišionštwo!

R. w B. ša Šexagešima

wo wšch'edny šhl'eb prošec'z wuc'zi, dha wón š tym šlowom wšch'edny šhl'eb wšch'ė potrebnos'ez m'eni, kotrež š našchemu šeziwjenju šlužheja, a šašo šobu praji, šo š našchemu c'z'elnemu šeziwjenju wjele a wšchel'atšich potrebnos'ezow nušne njeye, tak šo wšch'edny šhl'eb došaha, našche c'z'elo šeziwic'z. Š tym nam wón na wutrobu položil, Bože dž'ec'zi šu ponizne a w'erne we wužiwanju teho, šchtož trjebaja ša šwoje c'z'elo, ša šwoje šemške šeziwjen'je. Šle njech je, šchtožkuliz, šchtož je nam nušne, šchtož trjebamy, wo to nam dyrbi h'ic'z, šo to š Božeje šezedreje ruki doštarjemy. Šdyž našchi šerbšzy wótzojo šu šhl'eb'ej „Woži šhl'eb“ narjekli, dha šu š tym po prawom wuprajili, šo wšch'itko, šchtož š našchemu šeziwjenju trjebamy, ma to šnamjo, tón šngl Božeje šezedreje lubos'ez, Božeho žohnowanja šatšoc'zeny. Ššobu pak je nam pšches to to krašne prawo date, šo wo wšch'itko, šchtož trjebamy, našcheho njebješkeho Wótza prošec'z móžemy, haj prošec'z mamy. Šjea je šchtožkuliz trjebasch, šchtož c'zi wobradžuje š tvojemu šeziwjenju, šafšaranju tvojeho c'z'ela, tvojeje šwójby, tvojeje pomolanja, šospodarštwo, tvojeho luda, tvojeho wótzneho kraja, wšmi to trošcht'nje na tvojej šo modlazej ruzy a pšchinješ pšched woblic'zo tvojeho njebješkeho Wótza. Šch! niz teho dla, šo by jeho šnadž šopomnic'z čh'yzl, šo je na tebe, na tvoje potrebnos'ez šabyl, ale šo by jemu

prajil, ty jako jeho dž'ec'zo c'z'ekasch jenic'zzy š njemu a ch'ezsch jenož wot njeho pomoz, žohnowanje a wscho, šchtož trjebasch wuprošec'z. Šiz šo by jemu š tvojimi škoržbami šnadž poroki c'z'iniš, šo wón tebi, šwojemu dž'ec'zju, da tradac'z we šhudobje, khoros'ez, štyštu, šsch'izju, — ale šo by we dž'ec'zazym dow'erc'zenju do jeho ruku položil wšch'itku šwoju štaros'ez, šo by jemu, šaž lube dž'ec'zo šwojej lubej maczeri wotolo šchije padnylo, a tak trošcht, šm'etowauje, pomoz namakalo. Šiz šo by jako to a druhe, šchtož tebe wošebje tšoc'zi a c'z'is'ez'zi, ale šo by wscho, do c'z'ista wscho, a to wšch'ednje, šchtož trjebasch, na jeho wutrobu položil, a š jeho wótzowškeje ruki šebi wuprošyl. Duž prošch jeho tež štrošch'nje, šo by šo na tebi šmilil, jako tón b'ójški l'ekar tvojju khoros'ez šahojil, tvoje bolos'ez šm'etowal, tvoje wšch'ednje podasch, šo by jeho byl a wotšal. — Prošch jeho we šwojej šrudobje wo tón trošcht, kotryž wón jako tón njebješki trošchtat wšch'itkim šwojim šrudnym, štyššnym dž'ec'zom pšhec'zo šezele, š jich wutrobom wošmje wšch'ón njem'et a štyšš a bolos'ez, a je napjaty š tej njebješkej šbóžnej w'etšoc'zju, šo wón je ani wopušch'ez'iz ani ššhombžic'z njemóže a wšch'ednje pšchi nich wotšanje hac'z do šonza. —

(Pšch'odnje dale.)